Udfordring til kvinderne: Vind styrke ved sammenhold

I en verden så fyldt med åndelige sygdomme og korruption, kan kvinderne skabe en kontrast ved deres retfærdige eksempler,« erklærede ældste Russell M. Nelson fra De tolvs Råd, til kvindernes årsmøde den 26. september.

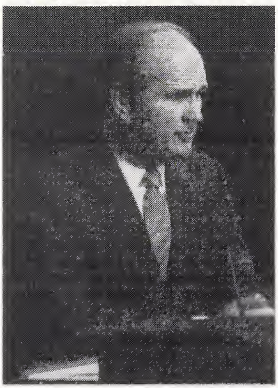
»Herren har brug for at I samarbejder - I som stiler mod det samme mål«, sagde ældste Nelson til de tusindvis af kvinder, der var forsamlet i Tabernaklet på tempelpladsen. »Forén jer i jeres forskellighed, find styrke i jeres sammenhold. Hold sammen i hellighed. Grundfæst jer på 'apostlene og profeterne ... med Jesus Kristus selv som hovedhjørnesten'«, sagde ældste Nelson, og citerede Efeserne 2:20.

Mødet, der var for kvinder i alderen 18 år og opefter, blev udsendt over satellit på spansk, fransk og engelsk til 1.500 mødelokaler i USA, Canada og Puerto Rico.

Foruden ældste Nelson talte også hjælpeforeningens hovedbestyrelse - Barbara W. Winder og hendes rådgivere, Joy F. Evans og Joanne B. Doxey. I mødet deltog desuden førsterådgiveren og andenrådgiveren i Det øverste Præsidentskab, henholdsvis præsident Gordon B. Hinckley og præsident Thomas S. Monson.

Til mødet sang et damekor fra Coalville.

Ældste Nelson udtrykte sin anerkendelse af kvinden, der i sin egenskab som mor er Guds medarbejder i skabelsen af liv.

Ældste Russell M. Nelson

Han talte om præstedømmets rolle i skabelsesprocessen og forklarede at præstedømmets pagter er til velsignelse for mænd såvel som kvinder. Hele formålet med verden og alt hvad der er i verden ville intet være, hvis det ikke var for kvinderne - slutstenen i præstedømmets bue er skabelse. Ældste Nelson sagde at han fandt det interessant at Eva blev dannet af Adams ribben - han sagde at det er en betegnelse for partnerskab. »Dette ribben skulle hverken dominere eller underkastes«, sagde ældste Nelson, »Men det betyder et bogstaveligt partnerforhold - nemlig at arbejde og leve side om side«.

Han nævnte fem fundamentale ting, som han havde lært af at læse om Eva:
* Hun arbejdede sammen med sin ægtefælle (Moses 5:1).

Hver eneste hustru kan også i vore dage arbejde hen imod et fælles mål sammen med sin mand, sagde ældste Nelson. »Er det ikke forunderligt at der kræves både en mand og en kvinde for at skabe en mand eller en kvinde? Hvis

kønnene ikke blev forenet, så kunne ingen af dem eksistere eller blive fuldkomne«, erklærede han. »Almindelige eller ufuldkomne mennesker kan opbygge hinanden ved at blive som ét. Den enes bidrag til den anden er nødvendig for ophøjelse«.

* Hun og Adam havde et fælles forældreansvar (Moses 5:2).

Og ligesom Eva, bør kvinder i vore dage byde de af Guds børn velkomne, som han sender til dem. »Adlyd sammen med jeres mand budet om at opfylde og mangfoldiggøre jorden, når I under guddommelig vejledning og visdom får mulighed for det, og jeres helbred tillader det«, sagde ældste Nelson. Herren har lovet de barnløse søstre og dem der ingen ægtefælle har, at den evige tidstabel er »meget længere end de sparsomme timer vi har til at berede os her eller dette samlede jordiske liv.

Det er kun mikroskopiske sekunder i sammenligning med evigheden. Gud ved helt bestemt hvor villige og værdige I er.

De åndelige belønninger ved at være mor står til rådighed for alle kvinder, når de opdrager unge mennesker, trøster de frygtsomme, beskytter de sårbare, underviser og opmuntrer«, sagde ældste Nelson.

Han opfordrede mødre til at sørge for at prioritere deres børn fremfor et pletfrit hjem, og roste sin hustru fordi hun ikke havde været en superhusmor, men en rolig mor, som trøstede sine børn.

* Adam og Eva tilbad Herren i bøn (Moses 5:4).

Ældste Nelson opfordrede kvinderne til at bede sammen med og for deres mand og børn, og ved deres ufordærvethed motivere andre til at gøre gode gerninger. Han bad også indtrængende kvinderne om at acceptere deres ansvar for at kende og elske Herren, til at kommunikere med ham, så de kunne blive styrket gennem inspiration og personlig åbenbaring.

* Adam og Eva fulgte det guddommelige bud om at være lydige og ofre til Herren (Moses 5:5).

Selv om det ikke længere kræves at vi ofrer dyr, som et sindbillede på Frelserens offer, så har mænd og kvinder i

Hjælpeforeningens præsidentskab.

vore dage stadig fået befaling om at ofre sig, ved at helliggøre sig.

Dette opnås ved at adlyde Guds befalinger. »Når vi lever i overensstemmelse med budene, sker der noget vidunderligt for os«, sagde ældste Nelson. »Vi opnår selvdisciplin. Vi bliver opdraget. Vi bliver stadig mere hellige - ligesom vor Herre«.

Apostlen fik forsamlingen til at le, da han fortalte om en lektie hans hustru gav ham engang i de første år af deres ægteskab. Hans hustru havde to jobs en kort overgang, mens han læste til læge.

En måned, hvor det var særlig småt med penge, besluttede de, at de hver især ville have tappet for 25 dollars blod (i USA betales bloddonorer). I de timer, fra hans hustru var færdig med sit job som skolelærer og inden hun begyndte sit arbejde i en musikforretning, tog hun sammen med sin mand hen til hospitalet, hvor de blev tappet for 25 dollars hver.

Da nålen blev taget ud af hendes arm, sagde hun til ældste Nelson: »Glem nu ikke at betale tiende af mine blodpenge«.

Ældste Nelson sagde med et smil: »Da hendes mor hørte at jeg havde tappet hendes datter for blod i hendes fritimer, kunne jeg godt mærke at hun ikke var særlig glad for sin nye svigersøn, lige på det tidspunkt«.

Men han sagde at sådan en lydighed stadig var en lektie for ham, og hans hustrus pligtopfyldenhed med hensyn til tiende betød, at også han forpligtede sig.

* Adam og Eva underviste deres børn i evangeliet (Moses 5:12).

»Studér skrifterne og lad dem blive en del af jer«, understregede ældste Nelson. Undervis i tro, omvendelse, dåb og Helligåndens gave. Lad derpå jeres forpligtelse til at missionere for kirken kendes i alt hvad I gør.

Jeres fjender i et snavset samfund ringeagter kvindens og moderskabets hellighed«, sagde ældste Nelson. »Verden i dag er besmittet af ukyskhed og plages af smitsomme kønssygedomme - den har brug for jeres retfærdige eksempel«.

Spillelidenskabens, pornografiens og de provokerede aborters ondskab tilsmudser kvinderne. Det er op til kvinderne i dag at tilslutte sig Herrens hjord og ændre det samfund de bor i. Han tilskyndede kvinderne til at følge afdøde Camilla Kimballs eksempel og vise mod og tro. (Søster Kimball var blevet begravet fra Assembby Hall tidligere på dagen).

»Forpligt jer overfor jeres Fader i Himlen, overfor hans enbårne Søn og hans kirke, som de har gengivet her i disse sidste dage«, sluttede ældste Nelson.

Church News

Acceptér nutiden - find glæde ved at gøre Guds vilje

Ægte glæde fås kun ved at gøre Herrens vilje, erklærede præsidentinden for hjælpeforeningens hovedbestyrelse, søster Barbara W. Winder, til kvindernes årsmøde den 26. september.

»Ville vi ønske at det vi oplever lige nu, snart var overstået, og tror vi at vi ville være lykkeligere ved at gøre noget andet?« spurgte hun. »Glæde er den følelse Helligånden giver os indvendig«, sagde hun.

Søster Winder nævnte fire måder hvorpå kvinder kan udvikle en reserve af retfærdighed og åndelig selvtillid, hvorved de kan gøre sig modtagelige for Ånden. Nemlig:

* Udvikle et glad sindelag, hvor Ånden kan bo.

»Vi er hver især ansvarlige for vor egen lykke«, understregede søster Winder.

* Lære Frelserens vilje at kende, for at lære vore guddommelige muligheder at kende.

Søster Winder tilskyndede kvinderne til at glæde sig i bevidstheden om at vi har en Guds profet på jorden i dag, takke for præstedømmets magt og glæde sig over at være kvinde.

Kvinder må aldrig stille sig tilfredse med at lade andre klare al undervisningen, gøre alt arbejdet og klare alle kaldelserne. »Det er så vigtigt at vi hver især er villige til at gøre havd der end bliver krævet af os. Vi kan ikke vælge og vrage hvad vi vil gøre, lige så lidt som vi kan vælge hvilke bud vi vil adlyde«.

* Forstå og acceptér Frelserens forsonende offer.

Enhver kan få del i den glæde der kommer ved at få tilgivelse for sine synder gennem Kristi forsoning. Søster Winder citerede afdøde apostel, ældste James E. Talmage og sagde at omvendelse indebærer at man erkender sin skyld, har et ønske om at blive befriet for syndens skadelige virkninger og ærligt beslutter sig til at forsage synden og gøre godt.

* Holde Guds bud og befalinger og være fast besluttet på at tjene ham. Søster Winder fortalte om en ældre dame, der var så alvorligt plaget af gigt at hun måtte hjælpes op og ned ad trapperne. En dag spurgte hendes datter hende om hun kunne tænke sig at læse for en blind dame, som boede i samme gade. I begyndelsen tøvede hun, men til sidst sagde hun ja og aftalte et besøg. Da datteren to timer efter besøget kom hjem til sin mor, så moderen lykkeligere ud og hun kunne gå op ad trapperne og ind i sin lejlighed uden hjælp. »Jo, jeg gjorde hende vist en tjeneste«, sagde hun.

Kvinder kan også tjene Frelseren ved at hjælpe med til at udbrede hans evangelium, og ved at gøre deres hjem til »missionær-trænings-centre« for deres børn og dem selv.

Church News

Tak til profeten og hans hustru fra en omvendt

Præs. og søster Sterling Spafford foreviser takkebrevene til præs. og søster Benson.

En Mormons Bog, som præsident og søster Ezra Taft Benson har skrevet deres vidnesbyrd i, førte til at en familie blev døbt.

Præsident og søster Benson besøgte Cardston i Alberta den 1. og 2. august. Her fik de forelagt to takkebreve.

Brevene var fra henholdsvis to missionærer og familien Phillip Allen fra Calgary, som havde tilsluttet sig kirken efter at have modtaget en Mormons Bog med præsident og søster Bensons billede og vidnesbyrd.

Det i vidnesbyrdet, som gjorde størst indtryk på familien Allen, var følgende: »Mormons Bog har haft større indflydelse i vor families liv end nogen anden bog ... Når I læser den og beder til Herren

fortsættes side 5...

En missionær i Danmark

Tidligere missionær i Danmark har oversat Holbergs komedier til engelsk.

Af Else Mogensen

Morgenavisen Jyllands-Posten bragte den 26. september følgende artikel hvoraf vi bringer følgende uddrag:

Gerald Argetsinger var 19 år, da han blev udsendt som mormonmissionær til Danmark. Han har fortalt om missionærtiden til dr. phil. Else Mogensen. Der skete en hel del med ham i de toethalvt år, hvor fem danskere blev omvendt. Han bevarede interessen for Danmark og sympatien for danskerne og skrev doktorafhandling om Holberg. Næste år udkommer i USA hans oversættelse af Holbergs komedier.

Kulturchokket ramte ham for alvor, da han havde været i Danmark en måneds tid. Han forstod stadig intet dansk, og når en familie inviterede ham og hans kammerat indenfor, havde han somme tider besvær med at holde sig vågen, fordi han ikke kunne følge med i samtalen.

Han var en af de unge amerikanere i pænt jakkesæt og kortklippet hår, der går eller cykler rundt to og to, som vi alle har mødt og sagt eller tænkt om: det er mormonmissionærer. Da han i 1965 fik sit kald til Danmark, var han 19 år og vidste intet om landet. Han vidste ikke, hvilket sprog vi talte, men slog op i leksikonnet og skyndte sig på biblioteket efter en bog om Danmark for at kunne forberede sig på at omvende danskerne og overbevise os om, at mormonkirken er den sande kirke på jorden.

Han var vokset op i en lille by i Oregon langt ovre vestpå i USA, og hans familie blev mormoner ved lidt af et tilfælde. Da forældrene flyttede til Oregon og var usikre på, hvilket kirkesamfund de skulle melde sig ind i, kom de i tanker om, at de havde set mormonerne bygge et flot tempel på Hawaii, hvor de tidligere boede, så hvorfor ikke prøve dem. Da han var otte år, bestemte han selv, at han ville døbes, og det var ikke svært for ham at tage beslutningen om at give to-tre år af sit liv til mormonkirken som missionær i et andet land, efter at han havde fået sin studentereksamen og gået på det mormonejede Brigham Universitet i et år. Da han udfyldte sin ansøgning, havde han ikke lyst til selv at vælge et land, men det skulle han, så det endte med, han skrev Skotland. Dernæst ventede han hele sommeren på besked, og da brevet endelig kom, stod der: Du er kaldet til tjeneste i Danmark.

Hans forældre blev glade, for i deres øjne var Danmark et rent og civiliseret land, hvor man fik god mad og boede godt; de var lettede over, at det ikke blev Syd- eller Centralamerika.

Den unge missionær mente ikke han kom til Danmark for at udrydde den tro, han regnede med, danskerne allerede havde, men for at give dem mere at tro på.

Inden afrejsen fik han påmindelser fra kirken om, at missionærer skal afspejle kirkens image, som er konservativt; og et image projiceres i høj grad i USA ud i folks påklædning. Han havde et jakkesæt, men da hans mor tog det ud af skabet, opdagede hun, at enden næsten var slidt ud af bukserne; de fik at vide, at det var bedre at vente med at købe et nyt sæt til han kom til Danmark, for han skulle helst se ud som de folk, han boede iblandt. Man glemte at tage i betragtning, at i tresserne gik unge mænd på 19 bestemt ikke i jakkesæt i Danmark. Hvis han var blevet sendt til et indianerreservat, skulle han have anskaffet cowboybukser, men i Danmark ville han skille sig ud fra de pæne, hvis han gik sådan klædt.

Han var nok ikke helt gennemsnitsmissionæren; han havde nemlig optrådt som tryllekunstner, siden han var 11, og havde været med i flere teaterforestillinger det første år på universitetet. Han var derfor ikke forlegen og fortæller selv: »Jeg lærte min rolle, og allerede den første dag jeg var ude at missionere, prøvede jeg et par døre. Jeg kan huske, folk kiggede på mig, som om de ikke troede deres egne øren, når jeg forsøgte at tale dansk, og de kiggede på min kammerat, som bare grinede. Jeg sagde sådan noget som 'Goddag, jeg hedder Argetsinger, det er min kammerat Lowel, vi er i nabolaget for mormonkirken'. Somme tider svarede folk på engelsk, men deres engelsk var lige så dårligt som mit danske, og når de svarede på dansk, forstod jeg ikke et ord. Det var sjovt«.

Det var nødvendigt for ham at lære dansk for at opfylde sine forpligtelser, for 95% af de mennesker, han forsøgte at omvende, kunne intet engelsk. Han havde ingen lærer, så det foregik på den måde, at han lærte sig de danske lektioner udenad og remsede dem op for folk uden at forstå, hvad han selv sagde; lidt efter lidt begyndte han at kunne følge med, når hans mere erfarne kammerat talte med folk. Noget af det første han lærte, var danske navne på tropiske fisk, fordi en af de familier, der inviterede ham ind, havde dem som hobby.

Da han havde været i København i tre måneder og mente, han nu klarede sproget helt godt, stillede en dame, der lukkede op for ham og hans kammerat, ham et spørgsmål. Han troede, hun spurgte, hvor mange børn hans far havde, og svarede: »Fire«. Hans kammerat så mærkeligt på ham: »Hvadfornoget?« »Hvad var hendes spørgsmål da?« »Hun spurgte, hvor mange koner din far har«.

Efter at have opholdt sig en tid i Næstved kunne han svare igen, når samtalen kom ind på flerkoneri, med at lige inden for døren i Næstved Kirke hænger et billede af kirkens første præst sammen med hans fire koner; han var lutheraner, men havde åbenbart fire koner på en gang.

Som mormonmissionær var han udsat for at blive forvekslet med Jehovas Vidner, som også forsøger at hverve tilhængere ved at ringe på folks døre. En gang

åbnede en mand døren for ham og hans kammerat og sagde: »Åh, Jehovas Vidner!« De svarede, at de var mormoner. Manden spurgte, om det ikke var det samme. De prøvede at forklare ham forskellen i ca. 10 minutter og bad om at måtte komme indenfor. Han sagde nej og lukkede døren. Igennem døren kunne de høre hans kone spørge, hvem det var, og manden svare: »De Jehovas Vidner, de vil sige hvad som helst for at komme indenfor«.

Han havde god lejlighed til at teste vor tolerance, når han uopfordret forsøgte at få folk i tale og blive inviteret ind i deres hjem; på den anden side tog han hverken arbejde eller goder fra danske skatteydere, han blev snarere en slags tidsfordriv eller terapi for folk, der havde behov for at snakke, og så kommer tolerancen måske lidt lettere. Midten af 60erne var jo Vietnam-krigens første tid, og han forevigede de store anti-amerikanske demonstrationer med sit fotografiapparat. Han selv blev kun skældt ud tre gange for at være amerikaner i løbet af de to et halvt år i Danmark.

Humoren havde han ingen besvær med at opdage; han stiftede snart bekendtskab med Storm P., så Dirch Passer-film og grinede.

De fleste mennesker, han talte med, tilhørte folkekirken, men han kunne ikke finde nogen, der vidste noget om kirkens lære undtagen præster. Han hævder nu, at han aldrig traf en dansker, bortset fra præster, der kendte folkekirkens trossætninger. Det var frustrerende for ham som missionær at komme gentagne gange i et hjem, undervise i mormonernes trossætninger og høre: Vi tror på det, vi accepterer det; og dernæst som svar på spørgsmålet, om de så vil døbes som mormoner: Det er der ingen grund til, for vi kan tro på det og stadig tilhøre folkekirken. For en mormon er kirken lig med dens trossætninger, og han konkluderede derfor, at folkekirken ikke har megen indflydelse på danskernes liv. Han hørte hele tiden folk sige: jeg har min barnetro; men han fandt hurtigt ud af, at det var en undskyldning for folk til ikke at beskæftige sig med religion, for de vidste nemlig ikke, hvad barnetroen var. Han afholdt sig fra at diskutere politik - der ville ingen undskyldninger være.

Hvis resultaterne af missionærvirksomheden skulle måles i omvendte danskere, var de ikke så store, da kun fem blev døbt ind i mormonsamfundet i løbet af de to et halvt år, han udøvede den. De store resultater skete snarere i missionæren selv. Mens han forsøgte at overbevise andre, blev han selv styrket i sin tro på, at Mormons lære er den sande lære. For det andet blev hans valg senere i livet præget af opholdet i Danmark. Da han kom hjem til USA igen og fortsatte sine studier i teaterhistorie,

valgte han speciale i dansk teater og skrev doktorafhandling om Holberg. Han blev også gift med en pige med danske oldeforældre.

Jeg mødte Gerald Argetsinger for et par år siden, da jeg var med til at arrangere en skandinavisk konference i Rochester i New York og har siden hjulpet ham med at oversætte en samling Holberg-komedier til engelsk, som skal udkomme på University of Illinois Press i 1988.

Tak til profeten...

(fortsat fra side 3)

om at få at vide om den er sand, så vil han gennem Helligåndens kraft åbenbare sandheden for jer«.

Laurel Allen sagde at hun og hendes mand havde undersøgt forskellige kirker gennem de sidste tre år. De syntes at deres levevis var anderledes end deres venners og søgte efter en kirke der var familiecentreret.

»Mens vi søgte, opdagede jeg at der var mange bøger om husholdning, børneopdragelse og bøger, som roste mænd der støttede deres koner og børn, bøger som var skrevet af SDH-forfattere«, sagde hun.

For et par år siden, hvor hun arbejdede i en børnehaveklasse, mødte hun blandt nogle SDH-elever en familie, som havde et nært forhold til hinanden, eleverne var fra hendes datters klasse. Hun sagde at nogle af dem oven i købet medbragte genealogiske oplysninger i forbindelse med en klasseopgave.

»Jeg blev imponeret«, sagde søster Allen.

Om morgenen den 10. juni i år, ringede hun til Silver Springs kirkebygning i Calgary og talte med pedellen. Han satte hende i forbindelse med missionskontoret. Ved middagstid samme dag stod Michael Coons og Nathan Riley ved familien Allens dør. Senere var Kenneth Mitchell med til at undervise familien.

I brevet til præsident Benson fortæller missionærerne at de følte sig inspireret til at give familien Allen Mormons Bog, som Bensons havde skrevet deres vidnesbyrd i.

Familien Allen blev imponeret over at profeten i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige trods sin store travlhed ville give sig tid til at bære deres personlige vidnesbyrd for mennesker som undersøgte kirken.

»Dermed vidste vi at han viser sin interesse«, sagde søster Allen.

Tre dage efter at missionærerne var kommet, havde søster Allen læst bogen. Hendes mand var næsten færdig med at læse den sidst i august. Ægteparret Allen blev døbt den 25. juli sammen med deres 8-årige datter, Amanda.

Church News

Dropper hjem og job for at missionere

- skrev aviserne

Jørgen og Lis Nielsen, Frederikssund er kaldet på mission og rejste den 29. oktober til London for at forberede sig til deres mission i Lagos i Nigeria (Afrika).

Det var lidt af en begivenhed som havde pressens bevågenhed og vi bringer her et interview med biskoppen og hans hustru flere måneder før det var afgjort hvor de skulle hen. Vi bringer alligevel interviewet for det fortæller lidt om baggrund og hvorfor. Men Jørgen og Lis skal på en interessant opgave som de første danske missionærer til et område som er i rivende udvikling. Stjernen har aftalt med parret at de skal sende os et nyhedsbrev i ny og næ og vi glæder os til at skulle høre fra dem.

Vi ønsker alt godt for dem og Himlens udsøgte velsignelser i det arbejde de er gået ind til.

Amtsavisen skriver:
Af Else Petersen
Foto: Steen Wrem

Vi kom med i kirken, efter at vi var blevet gift og havde fået børn. Derfor fik vi ikke som unge den periode som missionærer, som børn af kirken ellers får. Så har vi i flere år sagt til hinanden, at det kan vi så indhente, når vi bliver pensionister. Men hvem siger, at vi når at blive det. Derfor har vi meddelt kirkens ledelse, at vi er parat til at blive sendt til ét eller andet område, hvor kirken mener at have brug for os.

Lis og Jørgen Nielsen fra Frederikssund er parat til at rejse ud som missionærer for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, i daglig tale mormonkirken.

Endnu ved de ikke, hvor de skal hen.

Hovedkvarteret i Salt Lake City i staten Utah i USA beslutter det.

Og de rejser med sikker forvisning om, at der så vil ligge en værdifuld opgave til dem, når de kommer frem, uanset om

det bliver i Kolding eller i Philipinerne.

-Vi kunne godt selv have fremsat ønsker, men vi har valgt at lade være. Derfor er vi meget spændt på det brev, der kommer i løbet af 4-6 uger, siger Lis Nielsen.

-Og vi vil glæde os til det, uanset hvilken opgave der gives os, siger Jørgen Nielsen, der har sagt sit arbejde som socialinspektør i Jægerspris kommune op. De to rejser ud uden løn i de 18 måneder og uden sikkerhed for nyt arbejde, når de vender hjem.

Det løser sig til den tid, siger de begge.

Hus og hjem er solgt, og en del møbler er fordelt til børnene. Enkelte ting og møbler med særlig betydning bliver opmagasineret i den tid, de er ude.

-Det bliver nok i begyndelsen af november, vi skal afsted, siger Lis Nielsen, der er tydelig glad for, at de har taget den beslutning om at rejse ud og virke for kirken og udbredelsen af evangeliet, som de så ofte har talt om at gøre. Nu gør de det, mens de har kræfterne, understreger de.

-Dybt i os selv ved vi, at vi ikke kan gøre andet, end det vi gør nu.

Deres to voksne børn forstår dem fuldt ud. De er også medlemmer af kirken. Sønnen har været ude i en periode i Sydtyskland og deres datter håber på at komme ud på samme måde.

Jørgen Nielsen er i dag det, kirken kalder biskop, og det svarer i grove træk til en præst for et sogn i folkekirken. Det er dog ulønnet arbejde.

Der er forskellige former for missionsarbejde, og de to regner ikke med, at de kommer til at gå »fra dør til dør«, som vi oplever unge mormoner gøre her i landet. Der er velfærdsprogrammer i visse u-lande, der er undervisning af forskellig art. Hovedkvarteret vurderer deres erfaringsgrundlag og uddannelser og tager så stilling til opgavens art, understreger Jørgen Nielsen.

Faste principper

De var nygifte og som de fleste andre her i landet medlemmer af folkekirken uden at komme der meget og uden at have nogen særlig kontakt til kirkelige kredse.

Hos gode venner mødte de missionærer fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og blev interesseret i det, den kirke stod for og dens principper.

-Vi stillede mange spørgsmål og de svar, vi fik, tiltalte os, og langsomt blev det klart for os, at den kirke havde noget, vi kunne bruge i vores daglige tilværelse. Vi blev medlemmer i begyndelsen af 60'erne.

-Kirken har som folkekirken troen på Jesus Kristus som frelseren som grundlag og har desuden en klar holdning til mangt og meget bl.a. leveregler, visdomsord, der siger, at vi ikke skal drikke kaffe, te, spiritus, ryge tobak eller i det hele taget indtage andre stimulanser. Vi ser nok også meget anderledes på forholdet mellem kønnene. Et ægteskab skal tages virkelig alvorligt, og vi kan ikke have et, to eller tre prøveægteskaber, før vi gifter os. Det gør man ikke, siger de to.

Når den ene tier, tager den anden over. Så enige er de om grundlaget for deres tilværelse og dens betydning for hverdagen.

Og de understreger, at de faste leveregler ikke er noget, der tynger dem og at deres religion bestemt er en meget glad tro, der giver en glad kirke, hvor der f.eks. synges utroligt meget.

-Familien betyder helt utroligt meget for kirken. Vi hæger meget om den, og een dag om ugen, mandag, er familiens dag, hvor så mange som muligt af familiens medlemmer samles og har det rart med hinanden. Den aften er der ikke møder af nogen art i kirken.

-Hvordan var jeres families reaktioner, da I blev medlemmer af den kirke?

-Det er klart, at det blev mødt med en vis skepsis. For vores nære familiemedlemmer var kirken noget ukendt, noget, de var bange for, vi var lokket i og som vi så måske ikke kunne komme fri af igen, en angst, som forældre i dag vel også føler, når deres børn og unge søger mod de bevægelser, der er i øjeblikket og som få kender meget til. Efterhånden som de så, at vi trivedes med og i kirken, accepterede de det fuldt ud. De kunne se, at vi havde fundet et ståsted, som betød noget for os i vores tilværelse.

-Jeres børn har fulgt jer. Hvordan ville reaktionen have været, hvis de havde taget afstand fra jeres kirke?

-Vi kan ikke vide det, men vi ville acceptere deres holdning som selvstændige menneskers holdning. Holde mindre af dem ville vi bestemt ikke. Det ville da også være i strid med evangeliets ord. Selvfølgelig er vi glade for, at de er med.

Gennem deres barndom er de præget af vores holdning. Alle forældre præger deres børn. Vi beder bordbøn og aftenbøn som noget helt naturligt. Nogen vil måske kalde det indoktrinering, men det er der så meget, der er.

Vi har aldrig tvunget børnene til at være med, hvis de ikke selv ville.

De bruger Biblen, profeten, Mormons Bog, og flere andre skrifter som grundlag for deres teologi. Og så har de nutidsåbenbaringer som noget fundamentalt i deres kirke. Joseph Smiths beslutning om at starte en ny kirke skete på baggrund af en sådan åbenbaring. Han betragtes i dag af medlemmerne som et redskab til genoprettelse af kirken. Via åbenbaringer blev han også redskab for Mormons tanker, som han nedskrev.

For dem er åbenbaringer helt naturlige, som de var for medlemmerne af den første kristne kirke.

Det er to glade mennesker, der rejser ud, for de er glade for at kunne være med til at udbrede evangeliet og den tro, de selv bygger tilværelsen på. De føler begge dybt, at de handler rigtigt ved at rejse nu, tror på, at de får den helt rigtige opgave det helt rigtige sted. Og så er de tydeligt glade for hinanden og i psykisk balance. Det er en forudsætning for, at de kommer ud for kirken, for uden den balance kan de ikke udrette noget som helst, understreger begge.

De har ikke levet en tilværelse alene blandt trosfæller. De har venner mange andre steder og har bevidst søgt ikke at isolere sig fra verden uden for kirken.

-Vi lever stort set som alle andre mennesker i hverdagen, bortset fra at vi nok går til flere møder i løbet af en uge og går i kirken hver søndag. Men det er nu det, vi finder bedst

Den internationale mission ophører

De pågældende lande står nu under områdepræsidentskabernes tilsyn

Det øverste Præsidentskab har bekendtgjort at kirkens 17 områdepræsidentskaber har fået overdraget ansvaret for de områder i verden, som tidligere lå indenfor den internationale missions grænser.

I et brev til generalautoriteter og andre kirkeledere, dateret d. 4. september, har Det øverste Præsidentskab erklæret at den internationale mission er ophørt. I brevet står der:

»Det øverste Præsidentskab og De tolvs Kvorum har besluttet at områdepræsidentskaberne skal føre tilsyn med kirkens arbejde i alle nationer indenfor deres område, blandt andet de lande som tidligere hørte under den internationale mission. Således ophørte den internationale mission den 15. august 1987.

Medlemmer, som overvejer at flytte udenfor organiserede staves og missioners områder, kan kontakte Missionary Department og få hjælp til at finde frem til ledere og medlemmer, som de kan kontakte i de områder hvor de kommer til at bo. Missionary Department vil også hjælpe medlemmer i isolerede områder, når de rammes af katastrofer, og give de forskellige afdelinger i kirkens hovedsæde og områdepræsidentskaberne besked om hvad de har brug for.

»Vi påskønner det arbejde som trofaste medlemmer har udført i den internationale mission og beder Herren fortsat velsigne kirkens medlemmer i alle lande«.

Underskrevet Det øverste Præsidentskab
Church News

I Sverige hjælper medlemmerne og medierne med at finde de udvalgte

John L. Har, journalist ved Church News

Stockholm

I et land, hvor missionærarbejdet pr. tradition går langsomt, gør man sit for at hæve kirkens profil.

Den sædvanlige måde at finde interesserede mennesker på er for længst gennemprøvet. De missionærer, der banker på dørene, er imidlertid overbevist om at der findes mennesker som ville antage evangeliet, dersom de hørte og forstod det. Som følge deraf forsøger de helt nye metoder, idet de anvender medierne og medlemmerne, hvilket borger for bedre resultater.

»Sidste år kom en trediedel af de omvendte ved at missionærerne bankede på døre, en trediedel kontaktede kirken efter at have set et TV-program, eller fordi de havde læst noget om kirken«, sagde præsident Erik G. Johnson, som er født i Sverige og var præsident for Den svenske Mission indtil juli måned.

Den svenske SDH sanggruppe, The Herrey Brothers, har også bidraget meget til at hæve kirkens profil gennem medierne.

»Vi har bedt om at vi måtte finde Guds udvalgte«, sagde præsident Johnson. »Og at de, vi ikke kan finde, selv vil komme«.

Præsident Max M. Kimball, fra Cedertown i Georgia, blev missionspræsident efter præsident Johnson. Missionærerne forsøger under hans ledelse at gøre denne bøn til virkelighed. Præsident Kimball har lagt mærke til en profeti som præsident Thomas S. Monson, der er andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab, har givet, om at de missionærer, som arbejder sammen med medlemmerne i Sverige, en dag vil blive et eksempel for medlemmerne i alle nationer, og at der vil blive oprettet mange stave i landet.

»Medlemmerne her er de bedste i verden«, sagde præsident Kimball. »Der er begejstring her i Sverige - jeg føler at det er lige før massemedierne vil åbne deres døre for os, hvilket er vort mål«.

Han sagde, at selv om missioneringen i Sverige almindeligvis er gået langsomt, så døbte 22 missionærer dog 540 mennesker i 1890. »Historien vil gentage sig, og vi er her for at indlede den«.

Medlemsfamilier hjælper til ved at give deres venner en Mormons Bog i deres hjem. Missionærerne følger dette op ved at opfordre dem til at læse bogen. Medlemmerne er også ivrige efter at drage undersøgere ind i fællesskabet, i forventning om at de en dag også vil blive medlemmer af kirken.

Præsident Kimball, som tidligere har arbejdet med public relation i Georgia, har et nært samarbejde med Stockholms stavs public relation leder, P. Richard G. Rosenlund. En pressekonference for nylig med ældste Russell M. Nelson fra De tolvs Råd resulterede i »en af de bedste artikler vi nogensinde har haft«, sagde præsident Kimball.

Der er også planer om at få Tabernakelkoret og lokale serier om kirken i svensk TV.

Rosenlund producerer og sender et ugentligt halvtimes program om kirken fra en lokalstation.

Rosenlund var biskop da programmet startede. »Jeg syntes at vi måtte gøre noget mere for at fortælle folk om kirken«, sagde han. Han henvendte sig til radiostationen og fik en halv times sendetid. »Jeg har altid haft en særlig åndelig følelse for dette projekt«, sagde han.

Det mest almindelige i de programmer, som Rosenlund og hans speaker, Signhild Hansen producerer, er interviews med børn om familieaftener, et besøg hos Sveriges USA-ambassadør, Gregory J. Newell og om medlemmer der taler sammen om deres følelser i forbindelse med at have mistet en af deres kære. Han behandler også andre emner, som for eksempel levende profeter, Mormons Bog og moral.

»Vi får kun positive reaktioner på vore programmer«, sagde Rosenlund. Men det bedste af det hele, sagde han, er at når missionærerne går fra dør til dør, så møder de nogle få mennesker som har hørt programmet. Andre mennesker kommer i kirken efter at være inviteret over radioen.

Church News

P. Richard G. Rosenlund annoncerer kirkens program på den lokale radiostation.

Læs andetsteds om det initiativ der er taget her i Danmark, hvor Odense lokalradio bringer 1 times radio-udsendelse.

»Selvfølgelig kan det lade sig gøre«

Radio Moroni sender nu hver søndag og onsdag

Der tales så meget om lokalradio og lokal-TV og mange medlemmer tænker vel på om »vi« er med. Stjernens lokalredaktion har talt med bror Ejvind Nordby Larsen fra Odense som fortæller godt nyt derfra:

»I september måned 1985 sendte jeg et andragende til Odense kommune om tilladelse til at udsende programmer i lighed med andre der sendte på kommunens 'Åbne kanal'. Men der skulle gå en lang og trang tid før vi fik det hele op og stå«.

Havde du nogle forbindelser?

»Næ, jeg havde min stædighed. Jeg satte en dag af om ugen, torsdag, til min 'radiodag' og på den dag fik hele administrationen mine opringninger med telefonsamtaler og med besøg. Og til sidst var de blevet godt 'trætte' af mig. Dog ikke mere end jeg fik skabt mine kontakter på den måde, og det blev nogle meget gode og værdifulde kontakter skulle det vise sig.

En gang imellem kunne jeg se på dem, at de sagde for dem selv: 'Åh nej, er det nu ham igen!', men ved min 'stille og rolige fremtræden', med et venligt smil og en frisk bemærkning så kom jeg efterhånden ind på livet af dem«.

Men det var ikke nok med forbindelser, der skulle jo også komme noget konkret ud af det.

»Der skete det at de, dvs. Kommuneinformation, ikke i første omgang var i stand til at give os sendetilladelse men at de ville tage det op efter 1. april 1986. Men det kunne ikke stoppe mig. Og i april blev vi inviteret til et møde på Rådhuset hvor man ville vælge et radionævn der skulle udstede sendetilladelser. Og det møde kom vi til, Ole Køster og jeg.

Derefter var vi til forskellige møder, sammen med en del andre på rådhuset som også ønskede sendetid - og pludselig var vi midt i det hele. Og jeg havde en næsten søvnløs nat, så spændende var det. Jeg kom til at tænke på det Spencer W. Kimball sagde i april 1974: ...«

»Jeg tror at Herren er ivrig efter at lægge opfindelser i vore hænder, som vi lægmænd næppe kan fatte ...

Jeg er overbevist om, at den eneste måde, vi kan nå størstedelen af disse millioner af vor Faders børn, er gennem det talte ord over radio og tv ...

Nu kunne vi godt lide at vide hvad der egentlig skete.

»Ja, den 25. februar i år fik vi følgende brev fra Odense magistrat: (citat) ...
Det skal herved på given foranledning oplyses, at det lokale radionævn i Odense har fastlagt, at Jesu Kristi Kirke af sidste dages Hellige kan udsende lokale radioprogrammer i Odense i 1 time pr. uge.

Nævnets afgørelse indebærer, at programmerne skal udsendes onsdage fra kl. 17.00 til 17.30 og søndage fra 16.30 til 17.00.

Afgørelsen gælder foreløbig indtil 31. marts 1989, idet dog bemærkes, at der inden for perioden vil kunne blive tale om flytning af sendetidspunkterne.

Her stod vi på tærskelen til noget nyt og spændende!

ODENSE
Radio Moroni er en ny, religiøs station, som sender hver onsdag og søndag på 103.5 MHz fra Odense. Stationen startede 19. august. Om søndagen sendes et program fra KSL/CBS Radio Network med det verdensberømte Mormon Tabernacle Choir. Stationen adresse: Radio Moroni, Slåenhaven 243, 5240 Odense NØ. Tlf.:09-105213.

Og hvordan er det så gået siden?

»Vi fik hjælp mange steder fra: Kent Gade Olesen, Jens Kristoffersen, biskoprådene i Odense 1. og 2. ward. Det er sådan at vi sender og laver selv vore programmer til om onsdagen, og så har vi musik og det talte ord om søndagen«.

Hvad består så programmerne af? Fortæl om en typisk udsendelse.

»Ja, der er en del musik. Det kan være Tabernakelkoret, det kan være populærmusik, men det er god musik. Så er der Trosartiklerne, bearbejdet for radio, der er Joseph Smiths historie og så er der noget aktuelt. Det kan være en artikel fra Stjernen eller noget lokalt. Lidt interessant om kirken«.

Har I fået nogen reaktioner?

»Ja da. Der var en der ringede forleden dag og sagde: »Det er sandelig en dejlig udsendelse, og min nabo hører den også. Det er så lødigt«. Og det kan jeg godt lide at høre, for det betyder at vi får folk til at lytte. Nu er vi begyndt at sige at hvis man har nogle spørgsmål så er man velkommen til at kontakte os«.

Hvor bliver det optaget?

»Vi benytter Odense kommunes studie. Der kan vi få hjælp hvis der er noget vi ikke kan klare, men det meste ordner vi selv«.

Hvordan med fremtiden?

»Vi har sendetilladelse helt til 1989. I øjeblikket forbereder vi en juleudsendelse. Det bliver en masse julemusik. Der bliver øvet i Esbjerg, i Sønderjylland og på Fyn og vi skal øve samlet i Fredericia på næste søndag. Jo, vi skal synge julen ind både i radio og på tv. Det glæder vi os meget til«.

Stjernen ønsker Odense held og lykke med denne store opgave og vi synes at dette initiativ i høj grad burde brede sig ud til alle de mange lokalradioer der nu findes i Danmark. Efterhånden som der kommer flere og flere dørtelefoner er det nødvendigt at komme ind i folks stuer på en anden måde.

Jørgen Ljungstrøm

Camilla Eyring Kimball døde i sit hjem i en alder af 92 år

Præsident Spencer W. Kimballs enke, Camilla Eyring Kimball, døde i sit hjem søndag aften den 20. september, i en alder af 92 år. Hun var aktiv lige til midten af august, hvor helbredet svigtede hende.

Hun blev født den 7. december 1894 i Colonia Juarez, en mormonkoloni i det nordlige Mexico. Hun var datter af Edward Christian og Caroline Romney Eyring. I 1912 flygtede hun som 17-årig med sin familie til De Forenede Stater under den mexicanske revolution. Hun forlod sin familie og rejste med toget fra El Paso i Texas og til Provo i Utah, hvor hun flyttede ind hos sin onkel, Carl Eyring, mens hun læste til den eksamen som gav hende adgang til en videreuddannelse.

Da søster Kimball i 1917 var færdig med sin skoleuddannelse - blandt andet et sommersemester på University of California i Berkeley, og et år i det der nu hedder Utah State University, flyttede hun til Arizona. Hendes forældre og andre af hendes familie havde bosat sig i Pima i 1916. Det var mens hun underviste på en skole i nærheden af Thatcher at hun mødte den unge Spencer W. Kimball. Efter en stormende forelskelse blev de gift et par uger senere - den 16. november 1917.

Søster Kimball har om deres forlovelsestid sagt: »Spencer havde kun 6 dollars på lommen og intet arbejde. Det kostede 2.50 dollars at blive gift, så han havde kun 3.50 dollars tilovers da vi var blevet gift«.

Ægteparrets 4 børn voksede op i Arizona, hvor han arbejdede i en bank, hvorpå han nedsatte sig som ejendomsmægler og forsikringsmand. Samtidig med at han passede sine familie-interesser arbejdede han i forskellige stillinger i

kirken, i samfundet og forskellige foreninger. Søster Kimball lærte noget om at passe syge børn, da deres yngste søn blev ramt af polio.

Da præsident Kimball modtog kaldelsen til De tolvs Råd i 1943, rykkede de teltpælene op i Arizona, hvor de boede i 26 år, og flyttede til Salt Lake City. »Hun var bange for at komme til at virke som et lille mæhæ ude fra landet, blandt kvinderne i storbyen, men det var en unødig bekymring«, sagde en af sønnerne, Edward L. Kimball. »Hendes ynde og intelligens førte hurtigt til mange værdifulde venskaber«.

Da præsident Kimball blev kaldet til De tolvs Råd, rejste hun med ham rundt omkring i missionerne. Hun imponeredes til stadighed over hvordan folk kæmpede i små grene. »Jeg havde en vis trang til at lægge armen om en nykaldet biskops hustru, især hvis hun var meget ung, for jeg vidste hvad det ville sige«, sagde søster Kimball engang til CHURCH NEWS.

Søster Kimball har, lige siden hun blev gift, prioriteret sin mand i første række. Han blev præsident for kirken i december 1973, efter præsident Harold B. Lees død. Hun har i et interview om sin første reaktion dengang sagt: »Jeg har aldrig i mit liv bedt så oprigtigt for os begge to. Det var ærefrygtindgydende, det var en så overvældende tanke at min mand skulle påtage sig ansvaret for at være kirkens profet, seer, åbenbarer og præsident«. I de uger, måneder og år der fulgte, havde hun svært ved at acceptere den kendsgerning at hendes mand var Herrens profet. »Jeg kunne godt se min mand for mig i den stilling«, sagde hun, »men jeg kunne ikke se mig selv som en profets hustru«.

Søster Kimball rejste rundt i verden sammen med sin mand, og hun nød at udvide sin horisont under disse rejser. Hun læste meget og nød at undervise og lære. Selv om hun aldrig fik nogen formel uddannelse, så gjorde hun sig til vane ind imellem at deltage i forskellige kurser gennem hele sit liv, især efter at hendes børn var voksne. Hun lagde stor vægt på uddannelse og kultur i sin familie, og hendes fire børn nåede langt i deres uddannelse.

Som ung tjente søster Kimball selv sine skolepenge ved at gå ud og lave mad og arbejde i huset for 4-5 dollars om ugen. Hun huskede at hun »var meget stolt og ikke ønskede at nogen af hendes venner skulle vide at hun arbejdede i huset«. Når hun var sammen med sine venner »udmalede hun et strålende billede af sit arbejde. Jeg fortalte dem at jeg var i praktik, som forberedelse til mit nye job som lærer i økonomi«.

En kort tid underviste hun i husholdningsregnskab ved Millard Academy i Utah og ved Gila Academy i Arizona.

Hun havde bestemt sig til at undervise lige til hun havde penge nok til at gå på John Hopkins University, hvor hun ønskede at læse til hospitals-økonoma. Men hun måtte ændre planer da hun mødte den unge Spencer Kimball og giftede sig med ham.

Søster Kimball mente helt bestemt, at hvis kvinder ville yde en effektiv indsats for deres familier og medmennesker, så måtte de udvikle alle deres muligheder. Hun sagde: »En kvinde, som vil udvikle sin personlighed er nødt til at drage mange erfaringer i og uden for hjemmet. Hun er nødt til at interessere sig for kirke, skole og samfund. Hvis hun gemmer sig indenfor husets fire vægge, så vil hun ikke udnytte sine potentielle muligheder. Hun er nødt til at blive ved med at udvikle sig, og være opmærksom på hvad der sker i den verden, som hendes børn vokser op i«.

Søster Kimball udviklede sig til stadighed, selv i sine sidste år. Lige før sin 92-års fødselsdag begyndte hun at male, idet hun hovedsageligt koncentrerede sig om landskaber. »Jeg var nødt til at gøre noget for at gå fremad, og for stadig at lære noget«, sagde hun om sit nye eventyr.

Søster Kimball var besøgslærerinde i kirken i over 60 år. Hun blev søndagsskolelærer i en alder af 14 år og hun har siddet i utallige lederstillinger og været lærer i søndagsskolen, hjælpeforeningen, Unge Piger og primary gennem hele sit liv.

Hun modtog æresbevisninger fra BYU og Ricks College, og Ka Hoa Pono belønningen fra BYU-Hawaii for sin uselviske hengivenhed og pligttro. BYU oprettede også en »hjemmestol« og »familieliv« belønning til ære for hende og for hendes pligtopfyldenhed i arbejdet med at opdrage og fuldkommengøre sine børn.

I et forord til hendes biografi, som blev udgivet i 1980, citeres søster Kimball for at have sagt: »Jeg elsker dette liv. Jeg elsker når solen varmer min ryg, mens jeg arbejder i haven. Jeg elsker at samle min familie omkring mig. Jeg elsker selskaber. Jeg elsker at læse og undersøge ideer og se ny steder. Jeg elsker at besøge de hellige og fornemme deres levende tro. Livet i denne verden har vist sig at være én lang opdagelsesrejse. Jeg er ked af at det får en ende. Jeg har haft det for godt her«.

Hun efterlader sig fire børn, 26 børnebørn og 62 oldebørn.

Søster Kimball blev begravet fra Assembley Hall på tempelpladsen lørdag den 26. september. Familien sagde at hvis nogen ønsker at ære hendes minde, så kan de gøre det permanent, ved at bidrage til Camilla E. Kimballs scolarship fond ved BYU.

Præsident og søster Kimball ved konferencen i Stockholm 1974.

Det øverste Præsidentskabs mindeord over søster Kimball:

»Ved søster Camilla Eyring Kimballs død afsluttede en af kirkens store og ædle kvinder sin jordiske tjeneste«, sagde Det øverste Præsidentskab i nogle mindeord om Camilla Eyring Kimball.

Søster Kimball døde den 20. september i en alder af 92 år.

»Hun var pligttro overfor sin Gud, kirken og sine familie«, fortsatte Det øverste Præsidentskab. »Hun var lærer og elev, og hun tilbragte meget af sit lange liv med at tilegne sig kundskab.

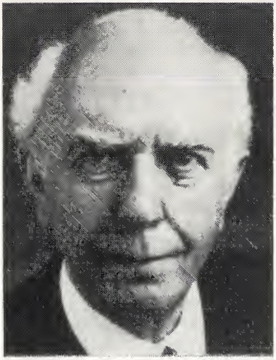
I kirken har hun siddet i mange forskellige stillinger, men måske gav hun sit største bidrag som en trofast og altid hengiven hustru til sin kære mand, præsident Spencer W. Kimball, som tilbragte så meget af sit lange liv med at arbejde fuldtids for kirken. Hun støttede ham i al hans gerning og var ved hans side i de mange år, hvor han måtte ud på anstrengende rejser og udføre sine ledeopgaver.

Vi sender vor kærligste tanker til hendes familie, og vi ved at hun efterlader mange skønne minder hos alle som kom i berøring med hende«.

Disse mindeord er underskrevet af præsident Ezra Taft Benson og hans rådgivere i Det øverste Præsidentskab, præsident Gordon B. Hinckley og præsident Thomas S. Monson.

Church News

Tabernakelkorets organist gennem 53 år - Alexander Schreiner - død i en alder af 86 år

Alexander Schreiner

Alexander Schreiner, som har været Salt Lake Tabernaklets organist i 53 år, er død den 15. september på et plejehjem i Salt Lake City. Han blev 86 år.

Schreiner har virket som organist i Tabernaklet fra 1924 til 1977, den længste tid nogen organist har spillet på det berømte orgel. Han begyndte i 1921 med at spille til koncerter før han modtog sin officielle kaldelse i april 1924.

»Vi er bedrøvede over at have mistet Alexander Schreiner, der virkede som kirkens organist i over halvdelen af sit lange liv«, sagde Det øverste Præsidentskab i en udtalelse den 16. september. »Han har spillet tusindvis af orgelsoloer i kirken og i mange årtier spillede han også til Tabernakelkoret. Han var anerkendt videnom i musikkredse og hans kompositioner for orgel spilles af kirkens organister over hele verden. Vi udtrykker vor dybeste medfølelse med hans familie, og ved at de vil finde trøst i bevidstheden om at han har levet et langt og produktivt liv, og at han har efterladt sig en arv som til stadighed kan opløfte og velsigne mennesker der elsker smuk musik«.

Alexander Schreiner er født i Tyskland, Nürnberg den 31. juli 1901. Han begyndte at spille klaver som 5-årig. Som 8-årig havde han lært mange af kirkens salmer udenad og han blev opretholdt som organist i sin gren.

Han emigrerede til USA sammen med sin familie i 1912 og blev amerikansk statsborger i 1920.

Han har komponeret mange stykker for orgel, og adskillige kirkesalmer, blandt andet »Han elsked' os vor Fader stor« (sangbogen nr. 11).

Alexander Schreiner blev begravet i Salt Lake City lørdag den 19. september.

Church News

Folkedanser nyt

De danser stadig for fuld kraft og en ny sæson er begyndt forlængst.

I sommer deltog Københavns stavs folkedansere i tv i en udsendelse der hed Country Club.

Det kunne engang imellem være svært at finde danserne på tv, men de var der og blev nævnt. De dansede bl.a. da koncertmester i det Kgl. Kapel Kim Sjögren spillede op til Square dans på sin violin. Marion Anderson, stavens danseleder, siger at det var sjovt at være med og især at opleve hvordan sådan et program bliver til.

Den 8. august medvirkede danserne i Rødvigs havnefest og Køge Dagblad skrev:

En forrygende flot squaredans på Rødvig Havn.

Mormon Folkedanserne fik mange til at forlade forlystelserne eller slippe den enarmede tyveknægt i Stephansen Tivoli, da de optrådte med squaredans ved havnefesten i Rødvig.

En optræden, der var fuld af fest, livsglæde og humør. Og den skabte da også stor begejstring blandt publikum.

Squaredansen kommer fra »Det vilde Vesten«, og blev danset flittigt af datidens farmere og nybyggere og især af de mormoner, som drog over den amerikanske prærie fra det østlige Amerika til Salt Lake City i »Vesten«.

Efter den tid er dansen blevet populær over hele verden. Også i nybyggernes gamle lande.

I Danmark var det også mormonerne eller Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, der tog dansen op. I 1969 grundlagde man Mormon Folkedanserne.

I dag er det en professionel gruppe. De optræder for eksempel i øjeblikket i fjernsynets »Country Club«.

Men de optræder også i foreninger og ved byfester, og altså lørdag ved havnefesten i Rødvig.

Forrygende flot er det. Der er fart på hele tiden. Og danserne viser publikum, at de kan lide, det de laver. Den glæde er smittende på os andre.

Tilskuerne kvitterede da også med mange klapsalver.

askov